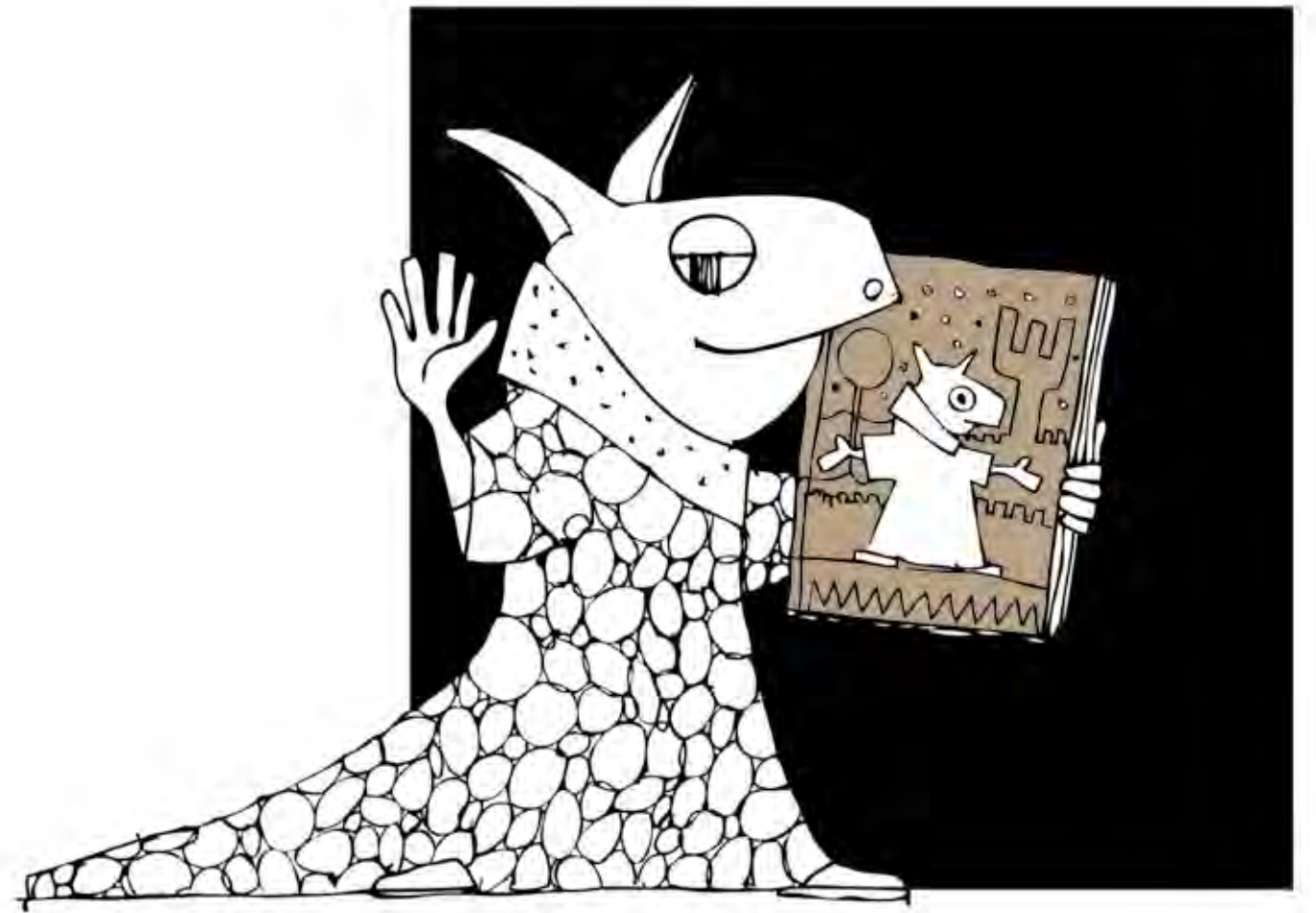

Γειά χαρά! Είμαι ο Ζαφείρης Κοντοπίθαρος κι αυτή είναι η ιστορία μου

Όλη μου τη ζωή την είχα ζήσει υπό την προστασία μιας βασίλισσας σε ένα τεράστιο παλάτι από εκείνα που συναντάμε μόνο στα παραμύθια. Οι αυλικοί με χαρακτήριζαν λιγομίλητο, ανέκφραστο, εσωστρεφή, μα ήμουν αγαπητός σε όλους και, για να περιαυτολογήσω, ήμουν κατά γενική ομολογία παιδί διαμάντι.

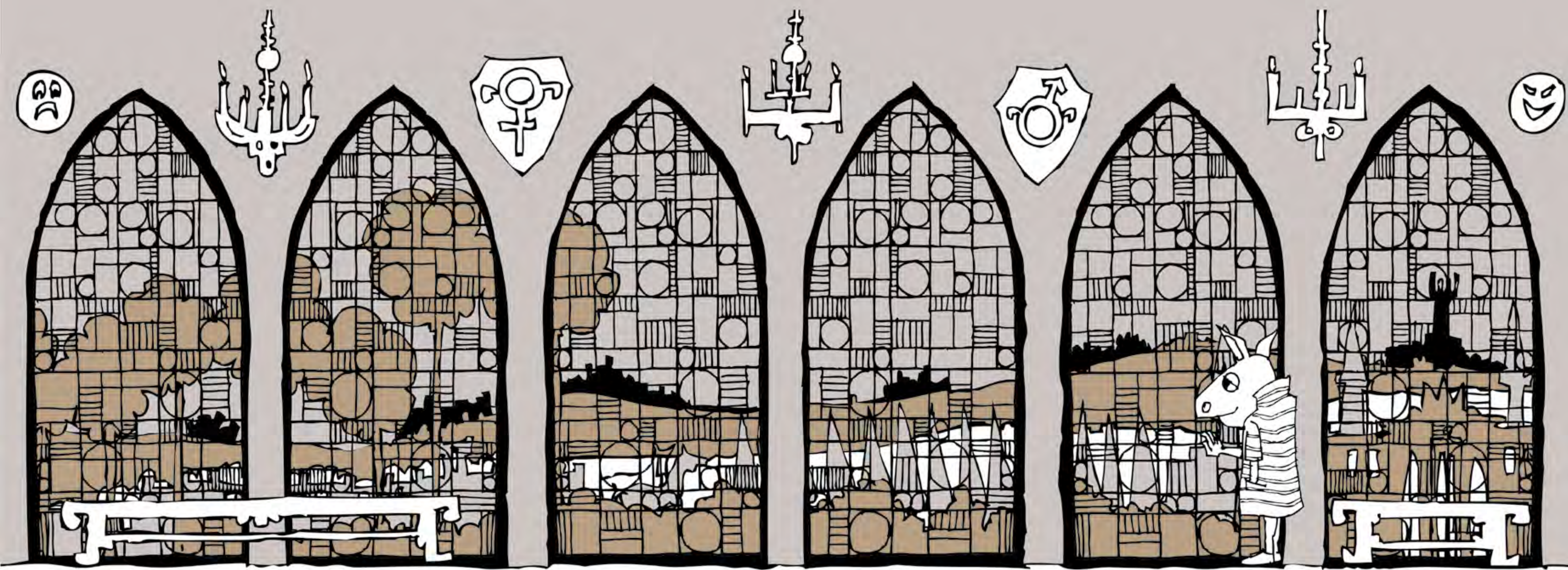

Η καθημερινότητά μου ήταν πάντα η ίδια: σηκώνομουν νωρίς το πρωί και αφού γυμναζόμουν στα γρήγορα, κοιτιόμουν στον καθρέφτη κλεφτά και, για λόγους αυτοπεποίθησης και αυτοσυντήρησης, έλεγα φωναχτά: “κάθε μέρα γίνεσαι και πιο λεβέντης Ζαφείρη!”.

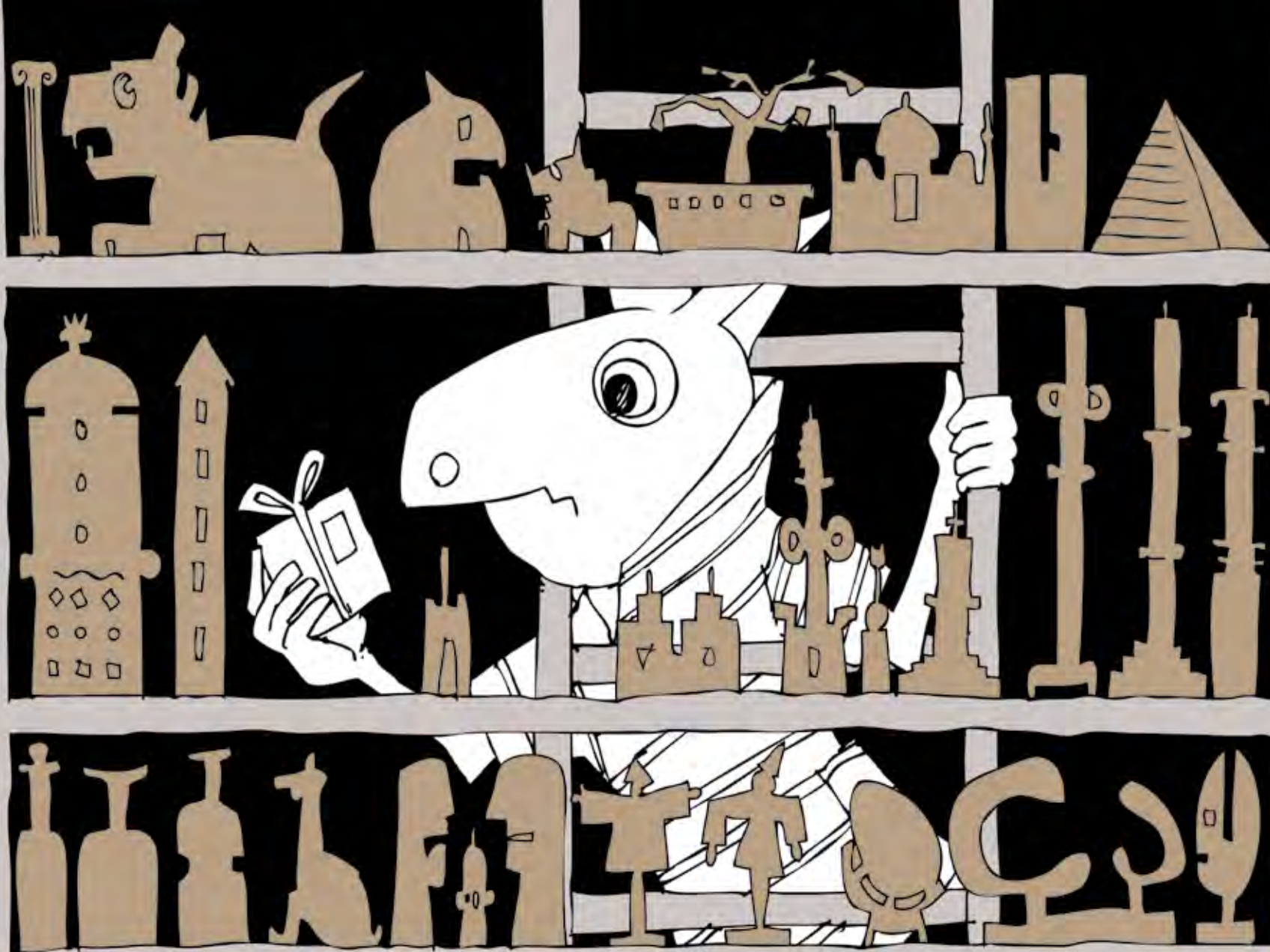
Περνούσα όλη μου τη μέρα στο θησαυροφυλάκιο του παλατιού παρέα με χιλιάδες ταξινομημένα, αριθμημένα και κωδικοποιημένα αντικείμενα για τα οποία ήμουν υπεύθυνος. Με ευχαριστούσε που εργαζόμουν μόνος, εκτός από αντικοινωνικός ήμουν και αφτιάρκης.

Εκεί έτρωγα, εκεί διάβαζα Όμηρο, Κάφκα και Μπουκόφσκι, εκεί σκάλιζα τη μύτη μου με ησυχία ανακαλύπτοντας ενίοτε δικούς μου μικρούς θησαυρούς.

Τα απογεύματα, όταν έφευγαν οι επισκέπτες, περιπλανιόμουν στους διαδρόμους, αγνάντευα τη θέα και αναρωτιόμουν πως είναι ο υπόλοιπος κόσμος από κοντά. Γιατί, ενώ είχα αποκομίσει πληθώρα γνώσεων από τα βιβλία, δεν θυμάμαι να είχα ποτέ μου βγει από το τεράστιο οικοδόμημα. Για την ακρίβεια δεν γνωρίζω καν το πώς βρέθηκα εκεί.

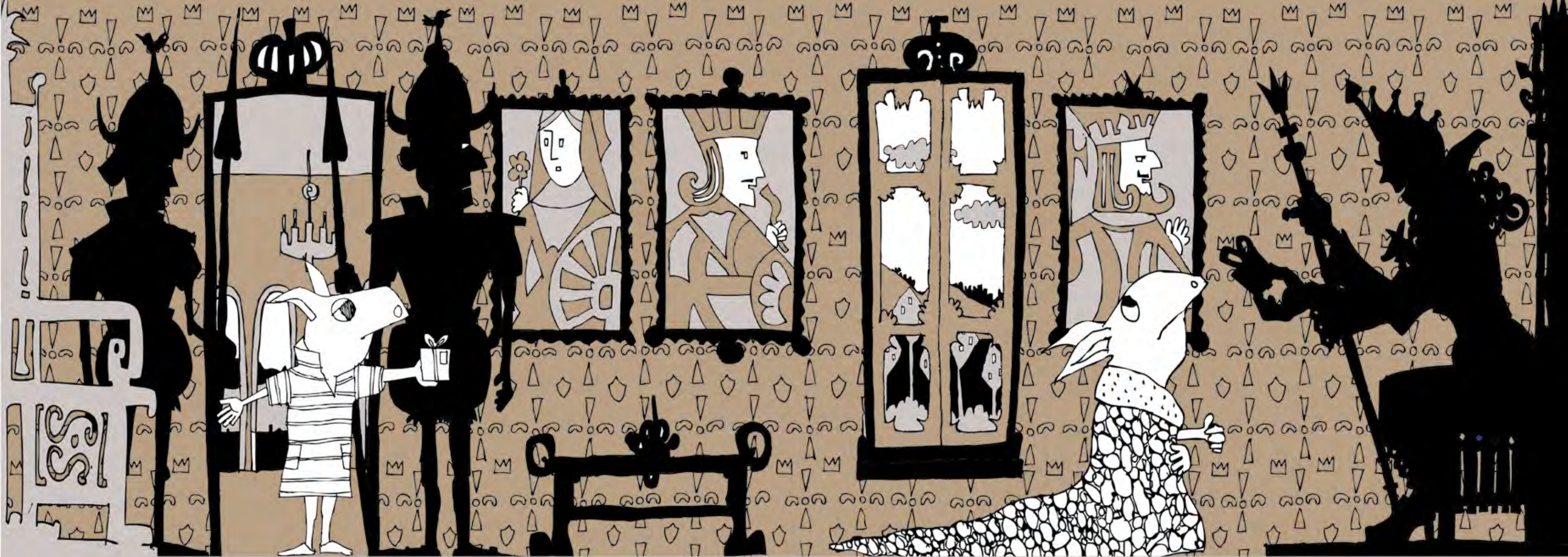
Όμως μονάχα αναρωτιόμουν. Τρόμαξα με την ιδέα να απομακρυνθώ από την ασφάλεια που μου παρείχε το παλάτι. Ήταν από αυτά τα πράγματα που θα ήθελα να είχα κάνει στο παρελθόν για να μπορώ να τα διηγούμαι, αλλά που δεν προσδοκούσα να συμβούν. Κάτι σαν το μπάντζι τζάμπινγκ δηλαδή.

Όλα ήταν τακτοποιημένα σε μια ευχάριστη ρουτίνα χωρίς εκπλήξεις, μέχρι που ήρθε ένα φθινοπωρινό μεσημέρι να ανατρέψει την ηρεμία μου (δεν έφταιγε που ήταν μεσημέρι, τα γεγονότα έφταιγαν): καθώς διατελούσα την καθιερωμένη απογραφή, εντόπισα ένα άγνωστο μικρό δέμα το οποίο δεν ήταν καταχωρημένο σε κανένα από τα βιβλία μου. Πάνω του ήταν γραμμένο: «ΣΥΝΟΔΕΥΤΙΚΟ ΤΟΥ 01ΖΚ».

Ταράχτηκα γιατί τέτοιος κωδικός δεν υπήρξε ποτέ σε καμία από τις αυτοκρατορικές συλλογές. Αναστατωμένος ζήτησα αμέσως να δώ την υψηλοτάτη –πράγματι ήταν ντερέκι- με την οποία διατηρούσα παλατιακές σχέσεις.

Τα λόγια της βασίλισσας ηχούν ακόμα στα περίφημα αυτιά μου:
"Ζαφειράκο, προφανώς και πρόκειται για λάθος. Έχεις λοιπόν μian αποστολή να εκτελέσεις:
Θα εντοπίσεις τον κάτοχο του δέματος και θα τον εκτελέσεις.. Χα χα χα! Το γαλάζιο χιούμορ
μου Ζαφειρέλο... Ξανά: θα ταξιδέψεις μεχρι το διπλανό χωριό, θα αναζητήσεις τον κάτοχο
του δέματος και όταν τον εντοπίσεις θα του το παραδώσεις, τιμώντας το ήθος που μας διέπει.

Προσοχή στα τρία Δ που αφορούν στις επιστροφές δερμάτων: Δεν τα ξετυλίγουμε, Δεν τα παρατάμε
κάπου τάχαμου οτι τα επιστρέψαμε, Δε ζητάμε ή δίνουμε εξηγήσεις αφού παραδοθούν."

Στη συνέχεια μου φόρεσε μια χλαμύδα από ημιπολύτιμες ελαφρόπετρες, μιας και το κρύο δεν ήταν
βαρύ, και με παρότρυνε με βασιλική ευγένεια να πάρω δρόμο.

Έτσι, επειδή με τον βασιλικό ποτίζεται και η γλάστρα, βρέθηκα την επομένη κιόλας, για πρώτη μου φορά έξω από τα ανάκτορα.

“Τα κάγκελα του παλατιού είναι για τους λεβέντες Κοντοπίθαρε” είπε ο φύλακας καθώς με ξεπροβοσκίδευε.

“Αντιός Καγκελάριε!” του έγνεψα και ξεκίνησα όλο κέφι την πορεία μου προς το χωριό.

Όπως συνηθίζεται, σύντομα συνάντησα έναν σοφό γέροντα με μια μεγάλη γενειάδα και μια γυάλα.

-Καλησπέρα γερασμιότατε, πες μου, τι βλέπεις στη γυάλα σου για αυτό εδώ το δέμα; τον ρώτησα.

-Καλώς τον κόμη με την έξαλλη κόμη! Δε νομίζω πως σε αφορά, αλλά μιας κι επιμένεις θα σου πω γιατί το βρίσκω κόμη-κό: Στη γυάλα βλέπω νερό και μερικά χρυσόψαρα*, είπε ειρωνικά.

Έτοιμος ήμουν να του απαντήσω, αλλά προτίμησα να παραμείνω κόμη-λφο.

*κατ.

Περπάτησα όλο το απόγευμα. Μια πρωτόγνωρη ενέργεια πασπάλιζε το είναι μου. Ο μισός μου εαυτός είχε επικεντρωθεί στην αποστολή, ο άλλος μισός δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει στη φωλιά του και ο τρίτος μισός ήθελε να περιηγηθεί ανέμελα, να χαθεί στο άγνωστο και τις ατέλειωτες διαδρομές που απέφευγε να αντιμετωπίσει τόσα χρόνια. Δε νομίζω ότι φοβόμουν τις νέες συνθήκες, έτσι κι αλλιώς ήμουν λεβέντης. Εν τω μεταξύ το σκοτάδι άρχισε να πέφτει..

..το ίδιο κι εγώ, από την κούραση. Μόλις λοιπόν αναγνώρισα έναν *Platanus orientalis* (πλάτανο στην καθομιλουμένη), αποφάσισα πως δικαιούμουν ένα διάλειμμα. Ξάπλωσα κάτω από το δέντρο, έβαλα το δέμα για προσκεφάλι και, παρατηρώντας τα αστέρια της μεσαίας άρκτου να πέφτουν ένα ένα, αποκοιμήθηκα στο ύπαιθρο για πρώτη μου φορά.

Το πρωί ξύπνησα με μυϊκούς σπασμούς εξάρθρωσης του αυχένα (κοινώς νευροκαβαλίκεμα). Σαν να μου φαινόταν πως το δέμα είχε παχύνει. "Μπα.., σκέφτηκα, πιο πιθανό εγώ να αδυνάτισα..". Σηκώθηκα, χαιρέτησα τον πλάτανο όπως είθισται και, αντί για πρωινή γυμναστική, άρχισα να βαδίζω προς το χωριό το οποίο διέκρινα να δεσπόζει όλο υπόσχεση

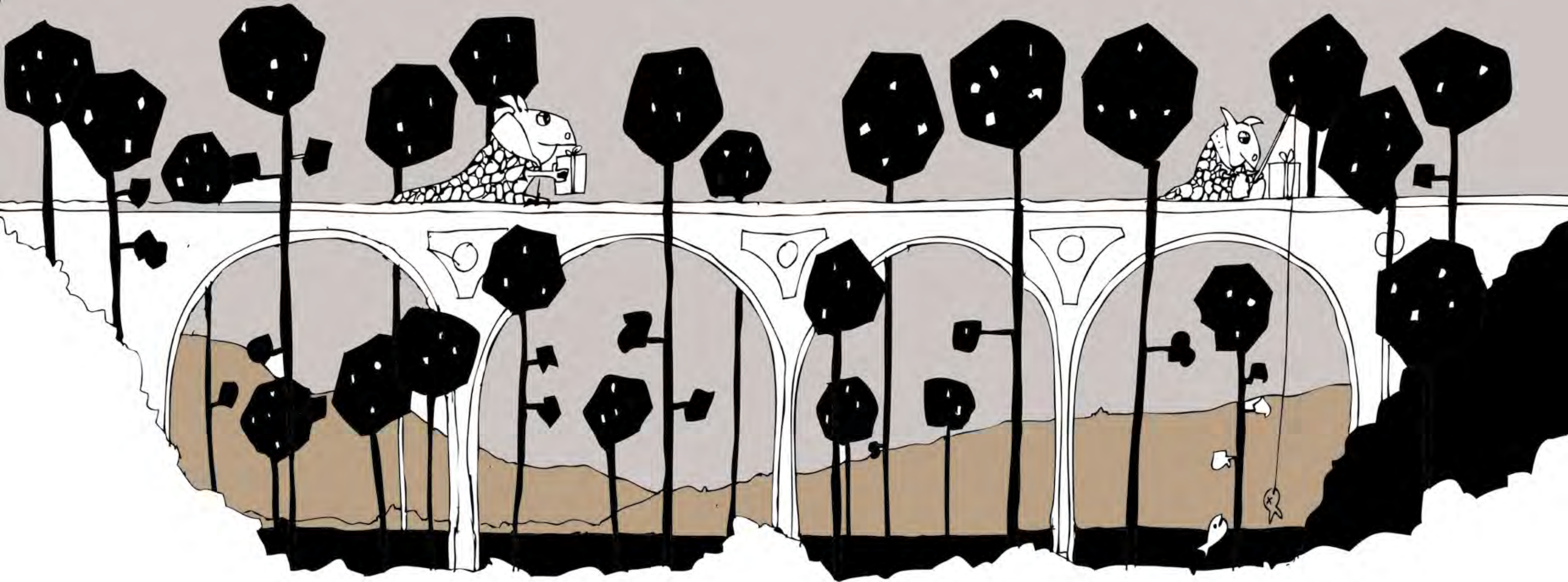
στην κορυφογραμμή. Υπολόγισα ότι ήταν ένα πακέτο τσιγάρα δρόμος. Δεν με πείραζε γιατί είχα το χούι να μην καπνίζω. Ανυπομονούσα να δω πως είναι ένα χωριό από κοντά, να παραδώσω το πακέτο και να επιστρέψω στο παλάτι. Να πω την αμαρτία μου, πιθανολογούσα πως ο ιδιοκτήτης του δέματος θα μου αποκάλυπτε και το περιεχόμενό του.

Το ίδιο μεσημέρι, φτάνοντας πια στον προορισμό μου βρήκα όλους τους κατοίκους συγκεντρωμένους στο εβδομαδιαίο παζάρι. Ο καλύτερος του χωριού μου πρότεινε να δοκιμάσω την τύχη μου εκεί. Έτσι και έκανα. Όμως, μετά από αρκετές ώρες επίδειξης του μοναδικού αγαθού που είχα μαζί μου (που δεν επισυνάπτεται στο σώμα μου) το παζάρι τελείωσε και η τύχη δεν μου χαμογέλασε. Ούτε καν μου έκλεισε το μάτι. Τίποτα.. Για να γίνω πιο σαφής, κανείς δεν έδωσε σημασία ούτε στο πακέτο αλλά ούτε και στην αφεντιά μου... Απογοητευμένος και

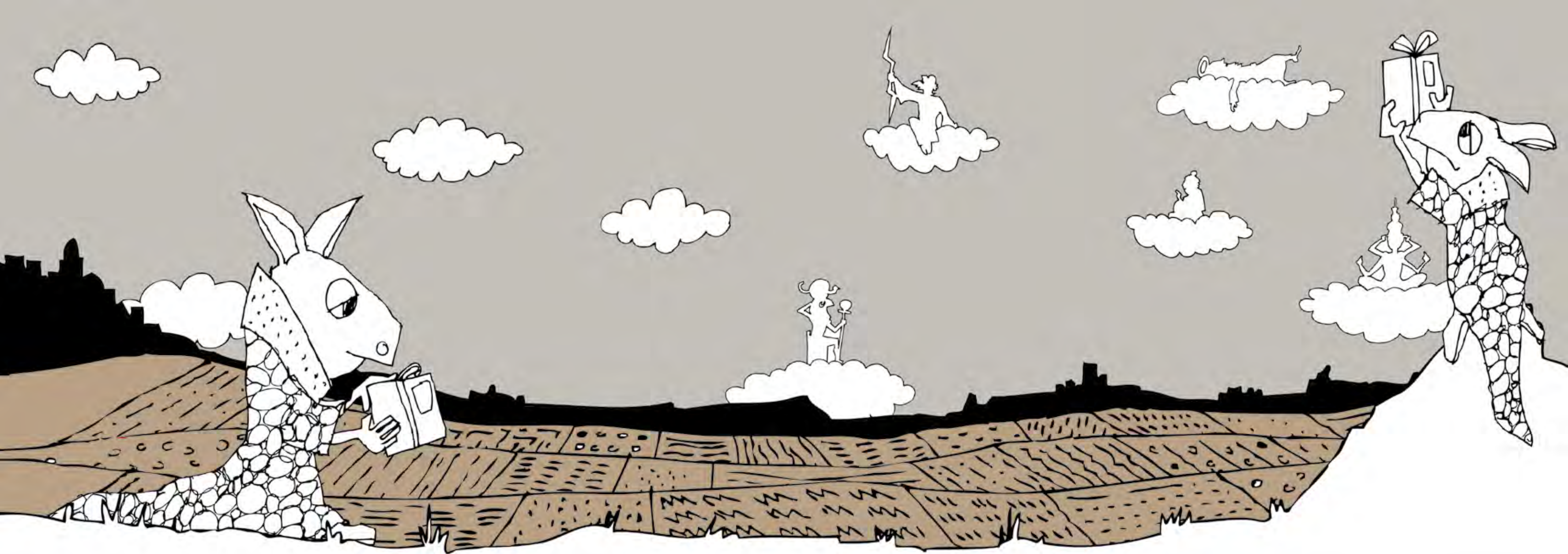
θέλοντας να δω τα γεγονότα από απόσταση, απομακρύνθηκα για να συνομιλήσω με τον εαυτό μου και να βάλω τα πράγματα σε μια σειρά: "1. δεν εντόπισα τον ιδιοκτήτη του δέματος, 2. άλλο χωριό δεν υπάρχει κοντά, 3. δεν μπορώ να επιστρέψω άπραγος.. Τι να κάνω εαυτέ;.."

Η ετυμηγορία πολύωρης σκέψης και ανάλυσης ήταν να πράξω με γνώμονα την ιπποτική μου ανατροφή, να συνεχίσω την αποστολή, πλέον προς το άγνωστο, με μοναδικά μου εφόδια την ελπίδα και τη χλαμύδα.

Οι μέρες που ακολούθησαν κυλούσαν χωρίς νόημα (δυστυχώς μόνο όταν τελείωναν μπορούσα να το εξακριβώσω) και η διάθεσή μου άλλαξε άρδην. Άρδην μπούρδην και λουλάς. Η καθημερινότητά μου γέμισε άχρηστες διαδρομές, σαν να είχα εμφυτεύσει απομαγνητισμένες πυξίδες στις γυμνασμένες κνήμες μου. Διέσχισα βουνά και ποτάμια, πεδιάδες και λίμνες, τρεφόμουν με ο,τι

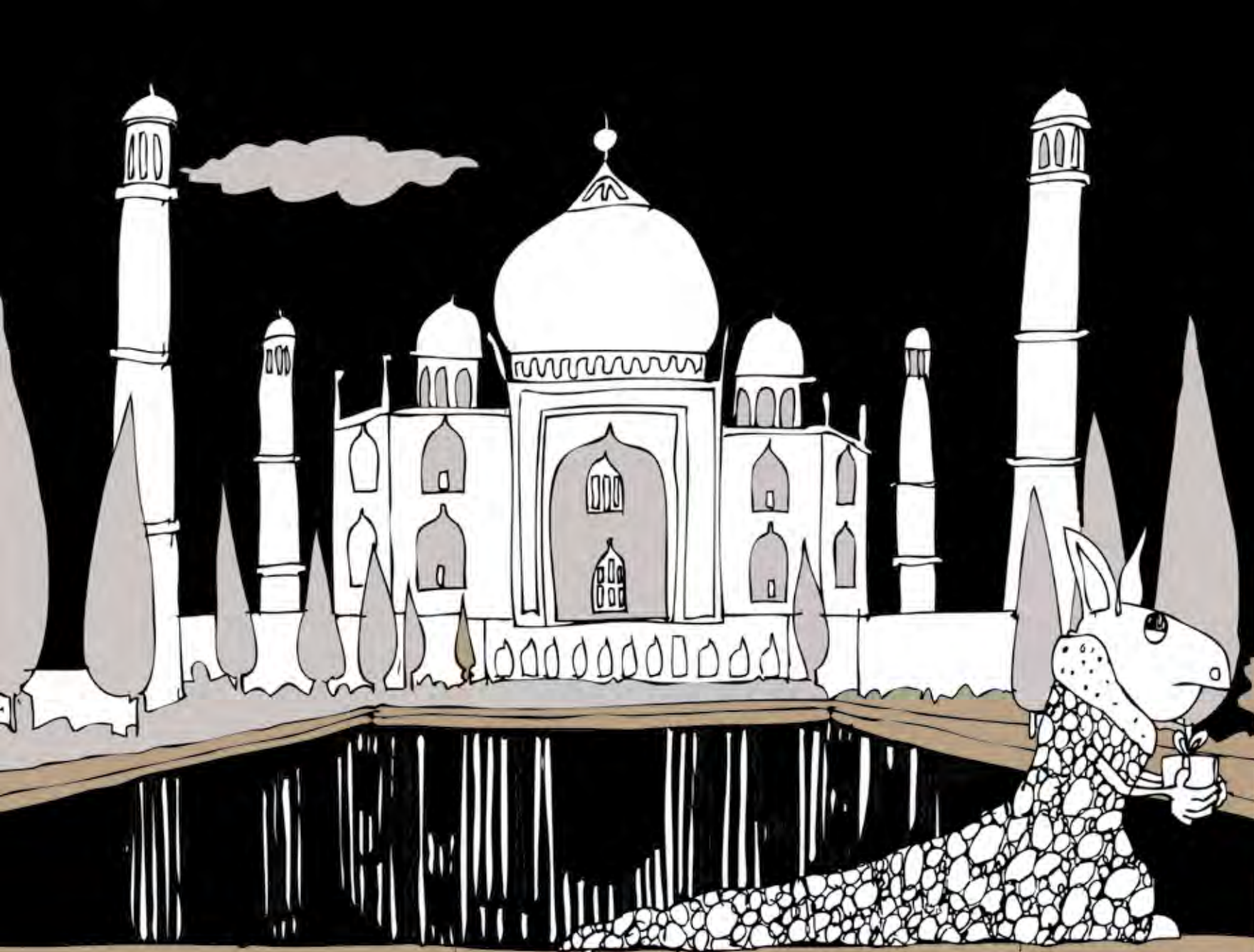
έβρισκα (άλλοτε έτρωγα μούρα, άλλοτε κουτσομούρα), κοιμόμουν όπου έβρισκα (πότε στην εξοχή, πότε στην εσοχή). Η αγωνία μου να ξεφορτωθώ το πακέτο και να επιστρέψω στο παλάτι ερχόταν σετάκι με παρωπίδες που με περιόριζαν από το να κοιτάξω τις αμέτρητες νέες εικόνες που απλώνονταν σαν μπουγάδα στο διάβα μου.

Και μετά ήρθε η μοναξιά. Αυτή που έρχεται, όχι αυτή που επιλέγεις (όπως όταν ζούσα στο παλάτι). Είχα διαβάσει ότι βοηθάει να μιλάς δυνατά για να ξεχαστείς: “Νοιώθω μόνος. Πολύ μόνος. Πάρα πολύ. Μόνος σαν τον κούκο. Τον μονό, χωρίς καπέλο... Με πακέτο σαν την μπιρίμπα...Ωωχ!..” Τότε διαπίστωσα πως το δέμα είχε τουλάχιστον υπερτριπλασιαστεί σε μέγεθος! Σοκ, άγχος, θυμός, απελπισία, απόγνωση, πανδαισία συναισθημάτων εν ολίγοις.

Μόνο μια επιλογή μου είχε μείνει: Σκαρφάλωσα σε ένα λοφίσκο και ξεκίνησα τις προσευχές, τις δεήσεις και τα προφορικά τάματα προς τους θεούς διαφόρων θρησκειών, με σκοπό να αυξήσω τις πιθανότητες να εισακουστώ. Άλλα ούτε αυτοί μου έκαναν τη χάρη. * Σύντομα αναγκάστηκα να αποδεχθώ κι αυτή την ανατροπή, μιας και η εύρεση του σωστού παραλήπτη είχε γίνει για μένα προσωπικό στοίχημα (ομολογουμένως έχω μια ροπή προς τον τζόγο)

*Σ.Σ: Εγώ πάντως σ’ αυτό το σημείο τον λυπήθηκα.

Ο καιρός περνούσε, άλλαζε, χαλούσε, έφτιαχνε, ήταν ντεμί, ξαναχαλούσε... κι ο Ζαφείρης περπατούσε. Η προσπάθειά μου να ανακαλύψω τον κάτοχο του δέματος, ήταν σαν του ψύλλου που ψάχνει ψύλλους στα άχυρα. Συγχρόνως εξέπληττα τον εαυτό μου δοκιμάζοντας τα ηθικά μου όριά. Επισκέφθηκα παλάτια ανταγωνιστών (όχι για μεταγραφή, μην παρεξηγούμαι) σκεπτόμενος ότι το πακέτο ίσως έκρυβε βασιλικές καταβολές.

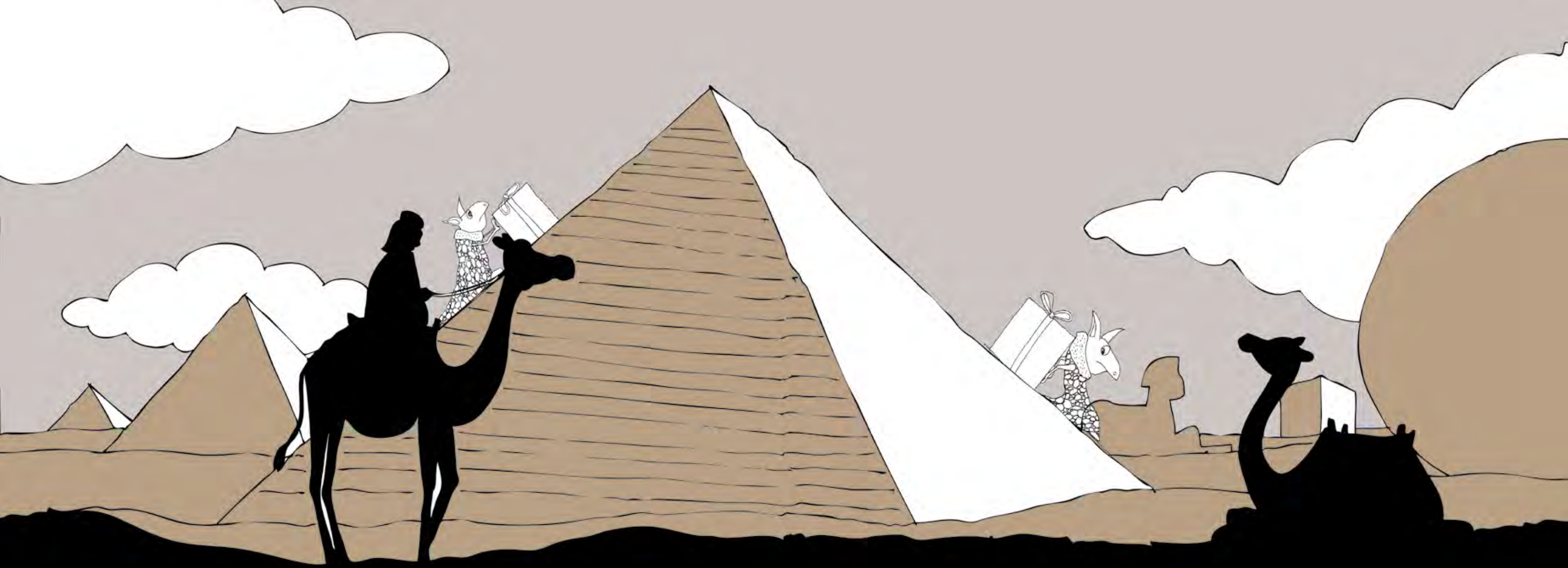
Αναγκάστηκα να πλαγιάσω με αγνώστους, ευτυχώς σε διαφορετικά παγκάκια, αλλά στα ίδια πάρκα.

Όποιος μου έδινε πληροφορίες με έστελνε σε νέους προορισμούς, μέχρι που έχασα τα μέρη και τις μέρες (η Τρίτη και η Παρασκευή μου στοίχισαν). Συμπέρανα πως είχα αναλάβει τον γόρδιο δεσμό των αποστολών. (Άσε που ο συνοδοιπόρος μου κόντευε να φτάσει το μέγεθος του Β' κεφάλι.)

Συμπέρανα επίσης πως τους γύρω μου δεν τους καταλάβαινα. Κι ούτε αυτοί εμένα. Όχι οτι είχα και πολλά πάρε δώσε με τους διαφόρους ασπιστές, υπασπιστές και υπερασπιστές της βασίλισσας, αλλά εκεί τουλάχιστον είχα έναν συγκεκριμένο ρόλο. Ενώ εδώ αισθανόμουν πιο ξεκάρφωτος κι από τη μπάλα του μπάσκετ κατά τη διάρκεια του αιρ μπολ.

Το ασταμάτητο περπάτημα, την ανασφάλεια του άγνωστου προορισμού, ακόμα και την ιδέα του δέματος που διογκωνόταν διαρκώς, τελικά τα αποδέχθηκα. Αυτό όμως που δε μπορούσα να χωνέψω (εκτός από την κολοκύθα) ήταν το πόσο επικίνδυνα απαρατήρητος περνούσα και πόσο μόνος αισθανόμουν.

Μόνος κι έρημος.
Και η καθημερινότητα εξακολουθούσε να είναι γεμάτη ανηφορίες...

Και κατηφορίες..
Για να παρηγορηθώ έλεγα φωναχτά: "Είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι ούτε ο Οδυσσέας είχε την πολυτέλεια να απολαύσει το ταξίδι του όσο χαροπάλευε στα κύματα.." Αυτός βέβαια είχε και κάτι διαλειμματάκια, βλέπε τα τσιλιμπουρδίσματα με τη Ναυσικά..

Μέχρι που ένα ανοιξιάτικο βράδυ, στο Φαράγγι των Πέτρινων Γλωσσών, αποφάσισα να πιάσω κουβεντούλα με τον περιτυλιγμένο σύντροφο μου (αφού πρώτα έλεγξα πως δε με άκουγε κανείς): "Αναρωτιέμαι τι θα γράψουν τα πρωτοσέλιδα όταν επιστρέψω: Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΠΟΘΗΚΑΡΙΟΥ;..χμμ προφανές... ΘΡΙΑΜΒΟΣ: Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ

ΟΔΥΣΣΕΑΣ, ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΑΔΕΙΑ ΧΕΡΙΑ;...πολύ φαγμένο... ΖΑΦΕΙΡΕΑΣ: Ο ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ;..αυτό μου πάει!" Άρχισα να βλέπω τη θετικ---- Ξαφνικά το φαράγγι μεταμορφώθηκε σε λαρύγγι και οι Πέτρινες Γλώσσες έγιναν κακές και αφίνιασαν! Προσπαθώντας να με γλωσσοφάνε με ξεκα-τίναξαν στον αέρα με στόχο να με πετάξουν εκτός εικόνας!

Το επόμενο πρωί βρέθηκα προσγειωμένος ανώμαλα στο Λιβάδι με τα Διεστραμμένα Σκιάχτρα. Είχα πάθει διάστρεμμα και είχα χάσει τις αισθήσεις μου (κυρίως την αφή και την όσφρηση). Όταν συνήλθα αντιλήφθηκα ότι το δέμα δεν με είχε ακολουθήσει. Πραγματικά πανικοβλήθηκα! Ξεχύθηκα στους κάμπους και τους αγρούς αναζητώντας το πακέτο επί ώρες αλλά, ανίκανος να το εντοπίσω κατάλαβα ότι είχα πια μείνει ολομόναχος.

Καταβεβλημένος από την τροπή της υπόθεσης, περιπλανιόμουν μονολογώντας: "Να που μετά από όλες αυτές τις περιπέτειες η αποστολή απέβη άκαρπη. Απέτυχα! Και τώρα ποιος θα με πιστέψει; Πως θα δικαιολογηθώ στη βασίλισσα (αν καταφέρω να επιστρέψω); Η αλήθεια είναι βέβαια ότι τις περιπέτειές μου θα τις ζήλευε ακόμα και ο Βαρώνος Μινχάουζεν... Αν εξαιρέσουμε ότι έχασα το δέμα δεν τα έχω πάει και άσχημα...

Εδώ που τα λέω μου έφυγε ένα βάρος... Τώρα πια μπορώ να κινηθώ και να ελιχθώ, να εξελιχθώ, να εκτιμήσω τον κόσμο, ανέμελα...χωρίς αποσκευές. Ναι! Είμαι ελεύθερος!” Τότε άκουσα για πρώτη φορά το θρόισμα των φύλλων, τα πουλιά να τιτιβίζουν και ένιωσα τον ήλιο να λούζει σαν επίδοξος κομμωτής το άτριχο σαμιαμιδένιο σώμα μου.

Όσπου ήρθε το τέλος του κόσμου. Προς μεγάλη μου έκπληξη μπροστά μου εκτεινόταν μια απέραντη υγρή έκταση νερού. Κοντο-πιθαρo-στάθηκα, πήρα μια μεγάλη εισπνοή και, γεμίζοντας τα σωθικά μου με αυτοπεποίθηση, φώναξα: “Βγήκα από το καβούκι μου και κατέκτησα τη στεριά! -ριάα -ριάα. Τώρα είναι η σειρά σας, θάλασσες! - σεας -σεας” (την ηχώ αναγκάστηκα να την αναπαράγω ο ίδιος, χρειαζόταν να δώσω έμφαση). Δίχως να το πολυσκεφτώ βούτηξα με τα ρούχα στο νερό.

Κολύμπι γνώριζα μόνο στη θεωρία αλλά δε δυσκολεύτηκα καθόλου χάρη στην υπέρμετρη σιγουριά μου, σε συνδυασμό (όπως κατάλαβα αργότερα) με το πανωφόρι από ελαφρόπετρες που λειτούργησε ως σωσίβιο. Χρυσόψαρα χοροπηδούσαν γύρω μου κουνώντας την ουρά τους από χαρά, ενώ εγώ, νοιώθοντας μια ήπια νιρβάνα να με διακατέχει άρχισα να απαγγέλλω με στόμφο την περίφημη Ωδή μου στον Ωκεανό: “Ω! Κεανέ! Χαιρετίζω το μεγαλείο της κυανότητάς σου και τη νερουλή σου αρμύρα!

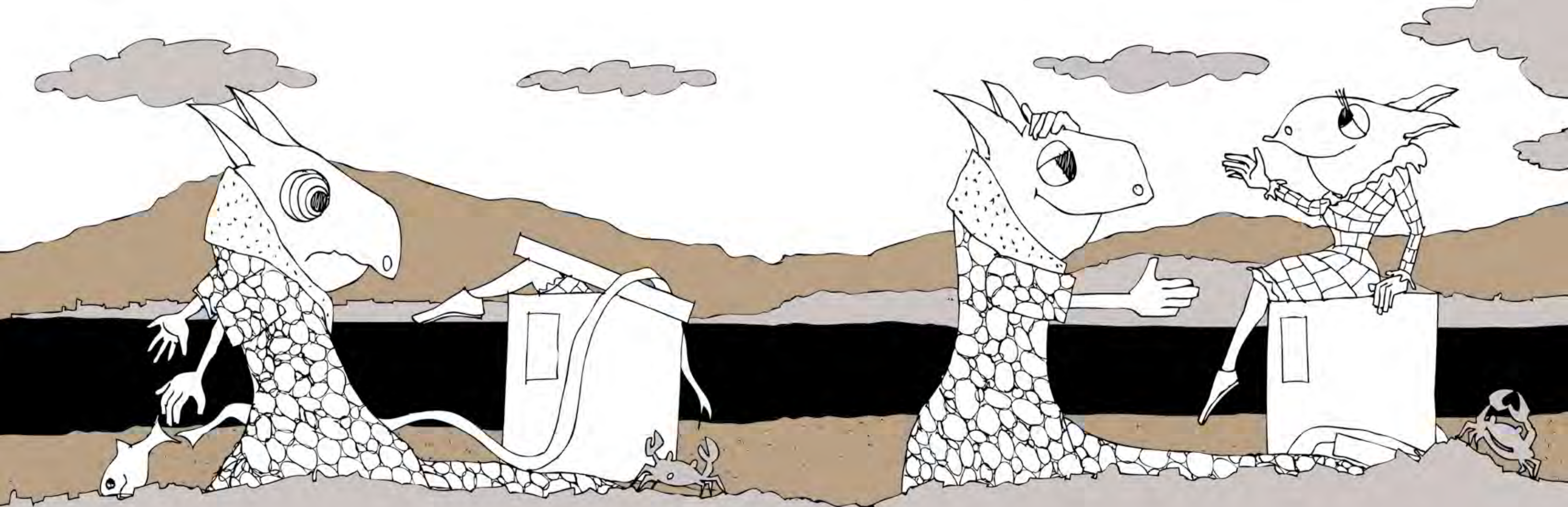
Ταπεινός και εκσυγχρονισμένος Οδυσσέας της ξηράς κατέφθασα απ’ τους αγρούς σαν βέρος αγροναύτης! Σχεδία μου το πανωφόρι τούτο για να σε εξερευνώ! Το ηλιοκαμένο μου κορμί θυσία, στα βρεγμένα σου νερά, για να σε εξ-υπηρετώ...”

“ΜΠΑΝΤΑΝΤΟΥΜ!!!” Ενας κρότος διέκοψε το επαρσιακό μου παραλήρημα. Στράφηκα προς την όχθη, και τι να δώ;

Ναι, πράγματι: Το δέμα εμφανίστηκε, και πάλι, στην ακτή! Θύμωσα, είχα βγει 6ος εαυτού, ούρλιαζα: ““Όπα ρε παιδιά! Τι θέλει πια το δέμα από τη ζωή μου; Είπαμε, σταμάτησε να με αφορά, είμαι ελεύθερος! Ας έρθει ο ιδιοκτήτης του να το παραλάβει...” Είπα-ξείπα, τελικά επέστρεψα στη στεριά. Αν μύτη άλλου με έτρωγε η περιέργεια και οι βρεγμένες ελαφρόπετρες.

Μέχρι να φτάσω στην όχθη, το δέμα χτυπιόταν σαν δαιμονισμένο χταπόδι. Δεν άντεξα, άρχισα να το ξετυλίγω, μурμουρίζοντας: “Θα το ανοίξω το ριμάδοπακέτο κι ο,τι γίνει! Δεν επιστρέφω στο παλάτι! Αρκετά με αυτό το παραμύθι!”

Μόλις ξετύλιξα τα λιγοστά στοιχεία που συγκρατούσαν το δέμα ξεπρόβαλε σαν ενσάρκωμένο ποίημα μπροστά στα ανυποψίαστα μάτια μου ένας καλοσχηματισμένος αστράγαλος τον οποίο ακολούθησε μια καλλίγραμμη γάμπα και ένα τρυφερό μπούτι που θα το ζήλευε και κοτόπουλο. Την εικόνα ολοκλήρωσε η εμφάνιση μιας αιθέριας, για τα δεδομένα των περιστάσεων, ύπαρξης που ψιθύρισε σαγηνευτικά: “Με έσωσες, σ’ ευχαριστώ άρχοντα μου! Υποτάσσομαι!”

Αποσβολωμένος, το μόνο που κατάφερα να ξεστομίσω όταν ξεμύτισε το θηλυκό, ήταν:
-Πηνελόπη;
-Όχι, Ασημίνα, Χαίρω πολύ. Κι εσύ ποιος είσαι;
-Ο Ζαφείρης, ο Κοντοπίθαρος (σου), είπα με έκφραση γόη, δανεισμένη από ταινία γαλλικού ανεξάρτητου κινηματογράφου, και λιποθύμησα για μερικά δέκατα του δευτερολέπτου (δεν εικονίζεται).

Επιτέλους ευτυχία. Πρώτη φορά απόψε παρατηρώ τον ήλιο να δύει. Μέσα στο κιτς σκηνικό είμαι πιο ελεύθερος και ολοκληρωμένος από ποτέ, αφού απέκτησε νόημα η ζωή μου.

Αμφιβάλλω πως κάποτε θα σου τα εξιστορήσω όλα αυτά φωναχτά, βλέπεις φοβάμαι – ο ψευτολεβέντης- μη χαθεί η μαγεία. Πιστεύω ότι δε χρειάζονται εξηγήσεις για το πόσο και πως πακετώθηκε ο καθένας μας. Σημασία έχει πως η συνάντησή μας ήταν γραφτή, και εικονογραφημένη.

Από τη στιγμή που άνοιξα το δέμα θα ζήσουμε κι οι δυο καλά. Κι εμείς ακόμα καλύτερα.

